

Конвенционални имиџ Венецуеле доводи се у везу са низом тривијалних рекорда. Реч је о земљи која бележи највећи број девојака са титулом Мис Универзума или Мис Света. Или која поседује највеће резерве нафте на планети. Тим брендovima, за које је изгледа заслужно биолошко или геолошко наслеђе, треба додати и друге изненађујуће показатеље.

Како каже Гинисова књига рекорда за 2008, више од 55% испитаних Венецуеланаца је претходне године одговорило да су „веома срећни“. Тиме смо сврстани у ранг најсрећнијих земаља света.

Према Голап истраживању из 2010, чак 64% грађана сматра да напредује, због чега се налазимо на петом месту најнапреднијих земаља света, изједначени са Финском, а једино нас надмашују Данска, Шведска, Канада и Аустралија.

Према Индексу о срећи на планети (Happy Planet Index), Венецуела 2010. године у категорији благостања бележи оцену 7,5 од 10, чиме се изједначила са Швајцарском, а једва за једну децималу се налази иза Норвешке. Но, испред је Сједињених Америчких Држава, које су имале 7,16. Тзв. еколошка мрља незнатно снижава ранг наше земље, али треба да имамо у виду да је по том основу Венецуела кривац за нафту коју троши велики део света.

Срећа је једно мишљење, али мишљење које дефинише да ли је наш живот вредан труда. Такође, да би срећа била потпуна, треба је заслужити. Необична је земља којој

Венецуела учи избора 2012.

Пише: Луис Брито Гарсија
среда, 03 октобар 2012 07:06

судбина додели буљук лепих жена и фосилну енергију. Да ли смо ми заслужили наше блаженство?

Барем је очигледно да га нисмо наследили. Отимано током три стотине година шпанског колонијализма, крадено током две века живота у републици, Венецуела је дошла до краја XX века са јавним дугом који није било могуће исплатити, са 70% сиромашних и са владом која је била на путу да преда највеће богатство земље у руке мултинационалним компанијама, а суверенитет Међународном монетарном фонду да наметне неолиберални пакет мера.

Да би се срећа заслужила, мора се преузети контрола над сопственом судбином. Венецуелански народ је 1989. године предводио велику побуну против неолибералног пакета мера, прву међу сличним покретима у Латинској Америци и касније у Европи. Ова побуна је одузела легитимитет партијама које су је потискивале што је довело до хиљада мртвих, и омогућила да 1998. године демократским путем на власт дође Уго Чавес Фријас, а да већ следеће године на референдуму, невероватном већином, буде одобрен Боливарски устав.

Од тог тренутка, Боливарски покрет је без приговора однео победу на наредних 12 избора које су пратиле стотине међународних посматрача а да никада нису приметили значајне неправилности. Једини пораз десио се на референдуму о компликованој уставној реформи, и то уз незнатну разлику од 50.000 гласова.

Бити срећан значи контролисати своја средства за живот. Бруто домаћи производ (БДП) Венецуеле у 1998. години износио је 42.066.487.000 садашњих боливара, док је 2011. износио 58.011.931.000. Овом повећању значајно доприносе борба против приватизације националне нафтне компаније *Petróleos de Venezuela (PDVSA)* и чврста политика одбране цена у Организацији земаља извозница нафте (ОПЕЦ).

За срећу, треба приходе искористити ради благостања свих. Године 1988, само 8.4% БДП-а коришћено је за јавну потрошњу, а 2008. више него двоструко, 18.8%.

Између 2004. и 2010. ПДВСА је директно учествовала у друштвеном развоју са 61.369 милиона долара. Према Националном заводу за статистику Венецуеле (ИНЕ), од 547.000 милиона долара државних прихода током последњих година, 60% је искоришћено за социјална улагања у земљи. Богатство не доноси срећу, али то не чини ни беда. Године 1996. сиромашно је било 70% Венецуеланаца, од чега се 40% налазило у тешком сиромаштву.

Захваљујући социјалним улагањима је 2009. сиромаштво смањено на 23%, а екстремно сиромаштво на 6%, чиме је Венецуела стигла на треће место земаља са најнижом стопом сиромаштва у региону. Џини индекс којим се мери неједнакост прихода домаћинстава, пао је са 0.4865 забележених 1998, на 0.3928. Тиме смо постали земља са најнижим индексом неједнакости у капиталистичкој Латинској Америци.

Индекс људског развоја Уједињених нација, који је 1998. износио 0.691, подигао нас је 2007. године на ранг високог људског развоја са 0.878. За само једну деценију, животни век Венецуеланаца повећан је за две године, а просечни конфекцијски број за децу за два центиметра.

Бити срећан значи продуктивно радити и бити добро плаћен за то. Нови закон о раду је вратио радницима социјална давања, која је неолиберална влада отела 1966. године. Стопа незапослености је 1998. износила 11%, да би 2009. падала на 7,95%, а 2012. на 6%. Минимална зарада са додавањем топлог obroка стигла је до 2.199 боливара фуерте, 20 пута већи износ него 1998. То је изнад висине просечне потрошачке корпе која износи 1,270, и представља највишу минималну зараду у Латинској Америци.

Венецуела уочи избора 2012.

Пише: Луис Брито Гарсија
среда, 03 октобар 2012 07:06
